

ADENAUER DOSLEDEN V «POLITIKI SILE»

Bonnska deklaracija vodi po izhojenih poteh

Tudi nekateri Adenauerjevi politični nasprotniki so Adenauerju priznavali, da drži besedo. Po zadnjih nemških parlamentarnih volitvah pa so se verjetno prepričali, da to vedno ni res, pač pa da drži Adenauer besedo, da kadarkoli mu to nesed, sedaj pa, ko je ponovno dobil zaupanje večine nemških volivcev, se ravna izključno po svojem programu, ali bolje v duhu svojih osebnih načrtov — evoditelja nemškega ljudstva — ki pogosto predstavljajo narativni kršanski-demokratske niti. To so posebno občutili v Zvezni Nemčiji že prve dni po volitvah, ko Adenauerjeva stranka ni držala besede o po-
višanju cen nekaterim industrijskim izdelkom. Te dni pa beležimo svojevrstno vest, da cel niz nemških ženskih organizacij protestira proti Adenauerjevemu postopku, da ni v novo vlado vključil nobene ženske, pa čeprav se je pred volitvami to obvezal, da bi si pač pridobil na volitvah čim več ženskih glasov.

Ce pa ni Adenauer držal Šola Glasbene Matice Podružnica v Barkovljah

Barkovljansko «Prosvetno društvo», ki je zavzemalo skot dolgo dobo zavajajočo mesto v prosvetnem delovanju, je na pobudo tedanjega pevovalke Milana Pertota ustanovilo poleg drugih oddelkov tudi glasbeno šolo, ki se je v kratkem razvila do lepe stopnje, kar so dokazovali naskovni nastopi gojencev. Pri takih nastopih je prišlo do izrazito velike zanimanja za izdasek ne samo od strani staršev gojencev ampak tudi velikega števila Barkovljanov, kajti prostori so postajali od nastopa do nastopa tesnejši. Nesreča je hotela, da je podružnica in podja tega oddeska, Milan Pertot, resno zbolel in umrl, kar je priložilo v njegove morebitne selitve in vse to se je zgodilo v začetku zadnjega šolskega leta, to da je nastala med gojenci in starši zmeda, ker ni bilo povoda za ukinitve glasbenega pouka, hkrati pa so manjkali pogoji za njegovo uspešno nadaljevanje.

V tej stiski se je odbor Prosvetnega društva v Barkovljah obrnil na vodstvo Glasbene Matice, ki je takoj uvidelo, da se mu nudi ugodna prilika za ustanovitve svoje podružnice v Barkovljah, saj je poznalo Barkovljane po nekaterih svojih gojencih, ki so delali vedno čast tej naši ustanovi. Kratkotrajno pogovornim odločbam prosvetnega društva je zadovoljstvo in ustanovitve bila podružnica Glasbene Matice v Barkovljah.

Pogoji za uspešno delovanje nove podružnice Glasbene Matice so posebno ugodni. Prostor, ki ga je dalo prosvetno društvo na razpolago, je izredno primeren, kajti nahaja se v primernem bodeškem kotičku, kar nemalo vpliva na dober potek učnja. Tudi razpolaga društvo z izbornim instrumentom, ki ne bo odrek, tudi ko bo šlo za najvišje stopnje šole.

Po informacijah, ki smo jih dobili od strani vodstva Glasbene Matice izhaja, da bo prevela vodstvo te nove podružnice mlada moč, ki izhaja iz ljubljanske Glasbene akademije, Misli, da je mogoče, da ne poznajo resnosti ljubljanskih glasbenih šol, o čemer smo se lahko prepričali ob priliki glasbenih produkcij Glasbene Matice, pri katerih so nastopili tudi gojenci ljubljanske glasbene šole, ki so s svojim izvanrednim poslušalce naravnost osupnili.

Na Barkovljanih je sedaj, da ne zamudijo te ugodne prilike, Barkovljani niso stali v tem pogledu niti od zadnjih vrstah, tudi ko se jim ni nudila taka prilika, kakor se jim nudi danes. Remost šole in izredna učna moč sta najboljše jamstvo, da bo do starši in gojenci v najkrajšem času obilno poplačani za materialni strošek in poprečno možno težavo časa in govora, da so otroci z današnjim solskim sporedom preobremenjeni, ne drži.

Prav gotovo je, da je ravno učenje glasbe tisti čimtel, ki otroka ne ovira o njegovem, kajti rečemo trdem učenju, ampak mu nudi nekaj odpočitka, kajti glasba je tisti del, ki tako pri otrocih kot pri odraslih vpliva blagodejno na pomiritev in trenutnih stiskih in zaskrbljenosti.

Prepričani smo, da bo ta nova podružnica Glasbene Matice imela v Barkovljah zaletni uspeh in da se bo delo, ki ga je opravil od sedaj Milan Pertot z marljivostjo in aktivnim uspehom, za kar mu pravo najvišje priznanje in zahvalo gojencev in staršev, nadaljevalo z nič manjšim uspehom tudi z novimi učitelji.

besede v teh dveh primerih je ostal zelo dosleden v svoji politiki, ki jo vsi brez razlike ocenjujejo kot politiko sil. Je pa čeprav ji njegovi pristalci dajejo oznako pravičnosti in doslednosti in izjavljajo program za združitev Nemčije.

Ta politika sile je odkrito izražena v programu nemške vlade, ki obsega 31 strani. Prvi nemški komentarij na račun tega vladnega programa so kaj značilni. Odravnarja ga bolj redki, Hamburgski dnevnik «Die Welt» pa je v svojem uvodniku, ki mu je dal naslov «Politika sile», napisal, da je politika sile dejansko edino geslo vse Adenauerjeve politike. Berlinski dnevnik «Tagespiegel» pa pravi, da v vseh 31 straneh vladnega programa ne moremo najti nič novega, ker se ponavljajo stvari, ki jih je kancelar že mnogokrat izrekel. Tako «Die Welt» kot tudi «Tagespiegel» posebej poudarjata tisti del Adenauerjevega programa, v katerem poziva zapadne sile, naj se podredijo vodstvu ZDA. Vladi namreč dnevnik «Frankfurter Allgemeine Zeitung» pa označuje kancelerjevo politiko prav tako kot konstatacijo sile, pa čeprav jo kot malone vladni organ skuša opravičiti, ker da je dosledna v nadaljevanju dosedanje politične smernice.

Menda je res, da je je najbolj blizu resnici prav mnenje dnevnika «Frankfurter Allgemeine Zeitung». Kajti koncept Adenauerjeve politike se tudi po zadnjih parlamentarnih volitvah niti najmanj ne razlikuje od politike, ki jo je Bonn vodil pred volitvami. Nasprotno, kdor pogosto prebija program, bo ugotovil, da je program povsem isti in smer dosledna prejšnjemu, le da obstaja razlika v tem, da je danes Adenauer bolj drzen in da je prejšnje vsaj navidezno previdnost zamenjal z odkritim nastopom. Ni čudnega! O tem je menda najboljšo oceno dal britanski zgodovinar prof. Taylor, ki je pred dnevi med ostalimi napisal, da če bi se vsi Nemci združili, bi prevladali v Evropi. In to je vpravi cilj Konrada Adenauerja v njegovem vladnem programu, pa čeprav je vsakomur jasno, da s svojo politiko sile združuje obeh Nemčij ne bo dosegel.

Adenauerjevo — stališče o združitvi Nemčije je zares kaj čudno in se more razumeti le, če vzamemo v poštev izključno Adenauerjevo ocnno mednarodno situacijo. Celo njegovi izrazi, njegova terminologija, ves duh deklaracije je, če vedno tak, kot bi bila napisana tam nekje 1949 ali kmalu 1952, kajti kljub vsemu, kar se je pozneje zgodilo, kljub izrazitemu ravnanju sil v svetu in celo kljub najnisti sožitju v svetu, Ade-

nauer vztraja in ne le vztraja, ampak postaja nekak glasnik krepitve zapadnih vojaških paktov in pobornik svečljeh oboroževalne tekme. In to celo v trenutku, ko v Združenih narodih kar cel niz držav z najrazličnejšimi družbenimi ureditvami in politično usmerjenostjo vpije po razorožitvi.

Pa je nekaj: To smo sicer prej mimogrede omenili, vendar ne pade, da ponovno poudarimo, da je Adenauer skušal razviti vse svoje sile in to gospodarske doma, v tujni pa politični položaj. Vsekakor je v obeh programih uspel. Posebno, ker je vse to delal z nekako njemu priročno sistematičnostjo in vse tako na tih, brez kričanja in brez trkanja na prsi. Seveda so bila to leta, ko se je vsa Evropa brez razlike bala premočnega nemškega vpliva. In Bonn se je tega zavedal, zato je delal bolj na tih, Danes pa Adenauer meni, da je doba previdnosti že mimo in da bi bila vsaka opreznost odveč. Deklaracija sama odkrito poudarja pomen zapadno-nemške vloge, njen vpliv na svetovne razmere in pomen Nemčije na sploh. To ni nič čudnega. Mi bi rekli še več: Nemčija ima in tudi mora imeti svojo vlogo, kot jo je vedno imela, toda vprašanje je, kakšna naj bo ta vloga. Če jo bomo vzeli tako, kot nam jo nakazuje Adenauerjeva vladna deklaracija, ne bo škodovala le Nemčiji, ampak tudi svetu, kajti ne le potji bo šel svet nazaj in ne naprej. V sedanjih razmerah zameriškega solstva. S 13 leti se je vpisal v znani college v Harvardu, z 20 leti pa je že postal univerzitetni profesor. Z razliko od mnogih drugih svetovnih otrok, ki so kasneje ugotovili v povprečnosti in celo podpovprečnosti, je Wiener dokazal, da je dejansko izjemen človek. Postal je eden od vodilnih svetovnih matematikov in oče nove, sodobne vede: hibernetike ali vede o avtomatizaciji, o robotih. Njegova raziskovanja na tem področju so privedla kasneje do konstrukcije elektronskih možganov. Zato Wienerja s pravico imenujemo očeta avtomatizacije.

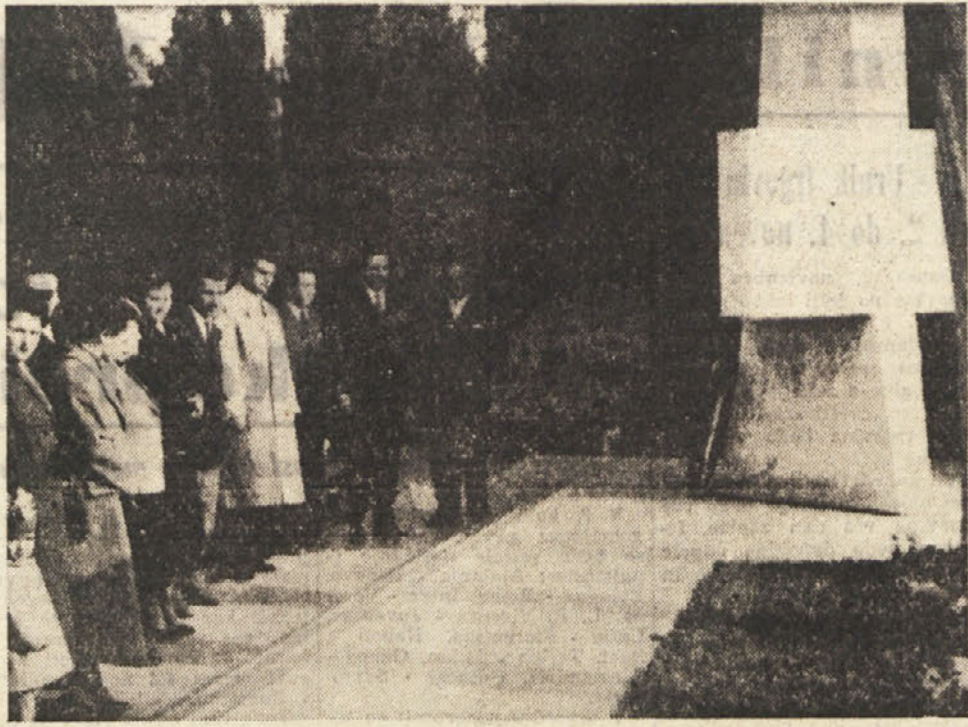
Norbert Wiener je sedaj profesor na najbolj slovitnem ameriškem tehničnem zavodu «Massachusetts Institute of Technology» in eden od največjih živečih učenjakov sveta. Spričo tega je tudi razumljivo, da se Wienerjev izjavam pripisuje v svetovni javnosti velik pomen. V poslednjem času se v ameriškem tisku mnogo piše o booomu na znanstvenem področju v ZDA. V ZDA primanjkuje učenjakov in njihova vloga ni bila nikoli večja, tako na področju znanstvenega raziskovanja v zasebni industriji (ki se bori za vladna naročila vojaškega materiala), kakor v državnih ustanovah, ki se peajo z raziskovanji stroga tajnega vojaškega znajo.

Ali ta «booom» dejansko koristi znanosti? To vprašanje je neki ameriški časopis postavil Norbertu Wienerju. To vprašanje je v luči rezultatov svetovskih učenjakov imelo je poseben pomen in ni nič čudnega, če je ameriški tisk v celoti priobčil Wienerjevo odgovore.

Ce pustimo ob strani politična vprašanja — je odgovoril slovit učenjak — more vloga, ki jo sedaj igra ameriški znanstvenik, resno ogroziti njegovo intelektualno zdravje? Vse do druge svetovne vojne — pojasnjuje Wiener — je znanost napredovala po zaslugi malega števila učenjakov — individualistov — ki so ali sami vsilili raziskovanja, ali pa so prostovoljno delili svoje raziskovalno delo z onimi, ki so bili istega mnenja. Toda položaj se je spremenil iz temeljev v drugi svetovni vojni, ko so odkrili atomsko bombo in radar. Čez noč se je pojavila potreba, da se na tem področju nekak hitro napravijo. Učenjak-samotar ni več zadostal. Tempo dela se je močno pospešil in vsak razpoložljivi mladi učenjak je bil prvega, da je bilo treba delati hitro in učinkovito — znanstvena raziskovanja pa so bila v glavnem vojaškega in tajnega značaja — se je raziskovanje razdrobilo. Vsak znanstvenik je delal na enem posebnem področju in v specifičnem področju — pravi Wiener. Rezultat tega pa je, da se posameznik sploh ni več zavedal celotnega ogromnega in zapletenega problema, ki se z njim pojavlja, njegova znanstvena radovednost pa je zaradi tega pogosto pešala. «Tajnost tega vopakihih naporov je opogumila in okrepila politično tajnost v podjetjih, komercialnega značaja, ki so začela omneiti, da so vprašanja znanstvenega napredka drugorazrednega pomena, je jih pripramljalo s priključnim ciljem: kako potolči svoje trgovske konkurente.»

Hkrati s cepljenjem znanstveno-raziskovalnega dela se je začela pojavljati noboženje novih izumov. Novi elektronski možgani so začeli delati s tako hitrostjo, da je njihovo delo začelo dobivati večji pomen od samih problemov, ki so jih znanstveniki s temi stroji skušali rešiti. Čim več se je takih strojev pojavilo, tem bolj je izginjal ideal pravice in velikega učenjaka in prepuščal mesto znanstvenemu uradniku-pravniku — pravi Wiener — katerega glavna stvar je, da razdeli palece strojem, da njegovi znanstveni sodelavci niso brez dela, da pa pri tem ne razvijajo svojih znanstvenih zamisli.

V ta em vodstvu raziskovanja pravi Wiener — se je med dejansko realno in ustvarjalno idejo vrnilo toliko mitroverjenih ideal, da je pravo raziskovalno delo dejansko ptekalo počasnije, kot prej. «Ameriškega učenjaka ocenjujejo po tem, koliko denarja potrebuje, medtem ko ga tajnost, ki obkroža njegovo delo, hkrati ščiti pred vsakršnim nadzorstvom, ki bi moglo kritično oceniti njegovo

Generalni konzul FLRJ je položil venec na spomenik padlim borcem Jugoslovanske ljudske armade na pokopališču pri Sv. Ani

ZNANSTVENA SPECIALIZACIJA JE DOSEGLA ABSURD

WIENER - «oče avtomatizacije» in sedanja znanstvena razdrobljenost

«Vloga, ki jo danes ima ameriški znanstvenik, ulegne resno ogroziti njegovo intelektualno zdravje»

Norbert Wiener je zaslovel že v voji rani mladosti. Ze v otroških letih je bil čudežni otrok, pozneje pa je postal eden od štirih najmlajših študentov v zgodovini ameriškega solstva. S 13 leti se je vpisal v znani college v Harvardu, z 20 leti pa je že postal univerzitetni profesor. Z razliko od mnogih drugih svetovnih otrok, ki so kasneje ugotovili v povprečnosti in celo podpovprečnosti, je Wiener dokazal, da je dejansko izjemen človek. Postal je eden od vodilnih svetovnih mate-

matikov in oče nove, sodobne vede: hibernetike ali vede o avtomatizaciji, o robotih. Njegova raziskovanja na tem področju so privedla kasneje do konstrukcije elektronskih možganov. Zato Wienerja s pravico imenujemo očeta avtomatizacije.

Norbert Wiener je sedaj profesor na najbolj slovitnem ameriškem tehničnem zavodu «Massachusetts Institute of Technology» in eden od največjih živečih učenjakov sveta. Spričo tega je tudi razumljivo, da se Wienerjev izjavam pripisuje v svetovni javnosti velik pomen. V poslednjem času se v ameriškem tisku mnogo piše o booomu na znanstvenem področju v ZDA. V ZDA primanjkuje učenjakov in njihova vloga ni bila nikoli večja, tako na področju znanstvenega raziskovanja v zasebni industriji (ki se bori za vladna naročila vojaškega materiala), kakor v državnih ustanovah, ki se peajo z raziskovanji stroga tajnega vojaškega znajo.

Ali ta «booom» dejansko koristi znanosti? To vprašanje je neki ameriški časopis postavil Norbertu Wienerju. To vprašanje je v luči rezultatov svetovskih učenjakov imelo je poseben pomen in ni nič čudnega, če je ameriški tisk v celoti priobčil Wienerjevo odgovore.

Ce pustimo ob strani politična vprašanja — je odgovoril slovit učenjak — more vloga, ki jo sedaj igra ameriški znanstvenik, resno ogroziti njegovo intelektualno zdravje? Vse do druge svetovne vojne — pojasnjuje Wiener — je znanost napredovala po zaslugi malega števila učenjakov — individualistov — ki so ali sami vsilili raziskovanja, ali pa so prostovoljno delili svoje raziskovalno delo z onimi, ki so bili istega mnenja. Toda položaj se je spremenil iz temeljev v drugi svetovni vojni, ko so odkrili atomsko bombo in radar. Čez noč se je pojavila potreba, da se na tem področju nekak hitro napravijo. Učenjak-samotar ni več zadostal. Tempo dela se je močno pospešil in vsak razpoložljivi mladi učenjak je bil prvega, da je bilo treba delati hitro in učinkovito — znanstvena raziskovanja pa so bila v glavnem vojaškega in tajnega značaja — se je raziskovanje razdrobilo. Vsak znanstvenik je delal na enem posebnem področju in v specifičnem področju — pravi Wiener. Rezultat tega pa je, da se posameznik sploh ni več zavedal celotnega ogromnega in zapletenega problema, ki se z njim pojavlja, njegova znanstvena radovednost pa je zaradi tega pogosto pešala. «Tajnost tega vopakihih naporov je opogumila in okrepila politično tajnost v podjetjih, komercialnega značaja, ki so začela omneiti, da so vprašanja znanstvenega napredka drugorazrednega pomena, je jih pripramljalo s priključnim ciljem: kako potolči svoje trgovske konkurente.»

Hkrati s cepljenjem znanstveno-raziskovalnega dela se je začela pojavljati noboženje novih izumov. Novi elektronski možgani so začeli delati s tako hitrostjo, da je njihovo delo začelo dobivati večji pomen od samih problemov, ki so jih znanstveniki s temi stroji skušali rešiti. Čim več se je takih strojev pojavilo, tem bolj je izginjal ideal pravice in velikega učenjaka in prepuščal mesto znanstvenemu uradniku-pravniku — pravi Wiener — katerega glavna stvar je, da razdeli palece strojem, da njegovi znanstveni sodelavci niso brez dela, da pa pri tem ne razvijajo svojih znanstvenih zamisli.

V ta em vodstvu raziskovanja pravi Wiener — se je med dejansko realno in ustvarjalno idejo vrnilo toliko mitroverjenih ideal, da je pravo raziskovalno delo dejansko ptekalo počasnije, kot prej. «Ameriškega učenjaka ocenjujejo po tem, koliko denarja potrebuje, medtem ko ga tajnost, ki obkroža njegovo delo, hkrati ščiti pred vsakršnim nadzorstvom, ki bi moglo kritično oceniti njegovo

S kakšnim uspehom smo kmetovali letos?

Z oktobrom se zaključijo go-spodarsko leto poljedelca, ker v ostalih mesecih leta zemlja ne da nobenega novega pridelka. S kakšnim uspehom pa smo letos kmetovali? Čeprav je to na splošno že znano, je le naša dolžnost, da bolj podrobno obravnavamo ta obracun. Pogledimo posamezne pridelke kot si v letnih časih sledijo.

Prva je na vrsti krma, v našem primeru torej pretežno seno. Ta pridelok je v naših pogojih prvi v našem kmetijskem gospodarstvu. Kolikor ta odpove, toliko so več ali manj pridelate vse kmetijske veje. Letos niso bili naravni pojavi temu pridelku naklonjeni. Mrzla in vetrovna meseca april in maj nista nudila travi do-

brih pogojev in sta odnesla pol senene letine. To spravlja živinorej v zagato. Bilo je sicer nekaj otave, ki pa pri nas le malo odtehta. Nekoliko laže bodo prebili zimsko rejo tisti živinorejci, ki imajo precej letelišč in krmske pese. Takih pa je razmeroma malo.

O žitnem pridelku nimamo dosti povedati. Kmetije se omejujejo na ječmen in oves in le izjeme gojijo nekaj pšenice. Tudi ta pridelok ni dosegel srednje letine. Mlatilnica je mlatila mnogo plev in malo zrnja. Pri nas je veljalo pravilo: nekam pol na pol (pol slame pol zrnja), letos pa je padlo to razmerje nekam na dve tretjini proti eni tretjini.

V našem kmetijskem kolobarju zavzema svoje stalno in prvo mesto krompir — naš drugi kruh. Temu pridelku po-lagamo razmeroma največ prizadevanja. A letos je to malo zaleglo, ker je bil pridelok postavljen pred težko preokupnjo. V njegovem prvem razvoju mu je zmrzal osmčila liste. Le redka višje ležeča zemljišča so ji utekla. Nekaj so rešili gospodarji, ki so mu bili preskrbeli dobre pogoje (seme, globoko preorana in pred zimo dobro pognojena zemlja, skropitvenje i. e.). Na splošno pa je bilo te ljudske hrane komaj za slabo seme. Gospodinjje bodo to močno občutile.

Semkaj uvrstimo tudi pridelok fižola. Tudi njega je stisnil mrz in niti ponovna saditev ni imela sreče. Namesto z višjo in primerno toploto mu je narava stregla z vetrom in hladnočo. Kdor ima še kaj iz-lanske zaloge, mu bo ta letos dobro služila.

Pomembna kmetijsko-gospodarska postavka je vinska letina. O njej se je že mnogo pisalo. Obracun bi bil tale: Brej (Boglunec, Boršt i. dr. vasi) je — kot se da skiepati iz izjav oddolnih posestnikov — dal okrog 1 tretjino. Kras pa 1 četrtino normalne letine. Kakovost pridelka ne bo prav nič zavrnila le izredno hude gospodarske izgube, ki je take narave, da je bilo treba kljub temu korajžno delati, da se trte ohranijo za rodnost v naslednjem letu.

Vsi ostali naši pridelki so bolj postranskega pomena, vendar pa zalezejo toliko več, kolikor odpovedo drugi pridelki. Semkaj štejemo koruzo, zelje, pesu, korenje. Ti pridelki so uspehi malo boljše. Le žal je zadnje tri okopavne je malo gojijo in tudi jim ne nu-

dimo tiste nege, ki bi mogla dvigniti letino. Bolje se izpadli strnišni pridelki: ajda, repa, pitnik. Bolj rana ajda je bila precej vrstna, repa so sicer napadle gosenice, a se je obnovila.

Ne moremo, da bi ob tem obracunu ne ponovili naukov in nasvetov, ki nam morejo v vsakem primeru — v dobrih in slabih pogojih — prispevati k boljši letini, in so se, če smo jih upoštevali, tudi v tem letu izkazali za uspešne. Z boljšimi kmetijsko-tehničnimi ukrepi bi mogli bolj uspešno kljubovati neugodnim vremenskim pojavom in izboljšati celotno v najslabšem letu boljši uspeh na travniku, na polju in v vinogradu. Prostor nam ne dopušta, da bi mogli to trditve podpreti z dokazi — s primeri naprednega gospodarjenja, ki je tudi letos pripomoglo k boljši košnji in boljšim poljskim pridelkom. Tačto bi mogli navesti primere tudi iz vinogradništva.

Letina je torej odvisna od dveh temeljnih pogojev: od vremena in zemljedelevnega sodelovanja z naravo. Vreme ima seveda pri tem glavno, a ne izključno besedo. Čim večji je kmetovalčev prispevek, ali: čimbolj to sodelovanje ustreza zahtevam določne rastline, tem večji je uspeh. To vedo naše pristojne oblasti in ustanove in to menda vemo vsi. A vendar se vprašanje tehnične izobrazbe kmetičev človeku ne premakne s svoje davno mrtev točke (par lanskim tečajem nič ne spremeni stvari). Zaradi tega naj kmetije po svojih občinah, organizacijah, občinskih in krajskih svetovlavlch zahtevajo, da se v zimski dobi v večjem številu vršijo po naših aseh večerni kmetijski tečaji in predavanja.

Kmet Ferdo Stegu iz vasi Pečovnik pri Celju je zredil 1980 kg težkega vola. Vol je pravi velikan in je zbujal na razstavi, kamor ga je prignal Stegu, veliko pozornost. Star je sedem let.

Skupščina francoske unije je predlagala vladi, naj bi se bolj pospešila potrditve namiznega grozdja, čeprav bi se zaradi tega pridelalo manj grozdja za vino. Namizno grozdje naj postane vedno bolj hrana. Uživa se lahko sveže ali pa posušeno. Pri- merno pa je tudi, če se pre-dela v brezalkoholni sok.

FOTOGRAFSKI KOTIČEK

Portretiranje v diletantskih rokah

Fotomater, ki se ukvarja s slikanjem pokrajine, bo v kratkem dospel do lepih uspehov, če se bo le kolikoli držal predpisov, ki so potrebni za doseglo dobre slike. Večkrat bo imel tudi srečo, ko mu bodo šli na roko lepi objekti, ki dajo sliko s pokrajino poseben pečat. Ogledovalci bodo hvalili njegovo spretnost in je izredni kritiki, ki iščejo umetnost tudi pri navadni sliki, bodo meli pomisleke in se bodo zadovoljili s sliko le delno. Navadno se bodo taki kritiki vzdržali vsake pripombe glede na začetno stopnjo diletanta in tako jo pohvala popolna.

Vse druge pa, ki go gre za sliko osebe, v tem primeru postane kritik tudi oni, ki se je pri ogledovanju pokrajinskih slik pohvalno izrazil o lepo izvršeni sliki in bo za cel navzeta tudi take napake, ki jih slika nima. Navadno oseba bo zanj grda, največkrat starejša kakor v resnici, usta preširoka in nakrmenjen obraz. Če bo ogledovanje dolgo, bodo prišle na vrsto še druge napake.

Grešil bi tisti diletant, ki bi na podlagi takih, večkrat tudi neutemeljenih opazk, odločil orožje in opustil to pango slikanja, ki mu bo dalo po neobhodno potrebnih poizku-sih največje zadovoljenje. Fotomater naj ne misli, da so za doseglo lepega portreta potrebni bogato opremljeni ateljeji, ki so netrpni za močnimi reflektorji in z velikimi valnimi žarčnicami. Tudi z malimi pripomočki pride do letent do dovršene slike, a to samo s trdovrtno vztrajnostjo. Njegova preprosta slika bo večkrat bolj odgovarjala očem, kakor slikanje osebe, kakor znanstvenik slikanje osebe, tista, ki je bila posnela od polnlega fotografa, ki hoče suverenitni mudno kmečko »sile« v filmu o teralko.

Pri slikanju osebe igra naj-voljšo vlogo format aparata, z majhnimi formati, ki so d- nes v spločni rabi, bo fotomater le redkokdaj dosegel du-re uspehe, kajti kratko žarišče objekтива mu bo delalo vedno preglativo, ko bo želel vrtili do večje slike, kajti s približevanjem aparata k ob- jektu bo stopila na povzrže

pokvarjena perspektiva. Ako bo oseba sedela in bila obrnena proti aparatu, bodo ne- jevke in roke v razmerju z glavno prevelike. Da bo dosegla potrebna perspektiva, bo mor- al biti fotomater oddaljen približno dva metra od ob- jekta in tako posnela sliko, ki bo prišla do boljšeje izraza pri naknadnem povečanju. Srečen tisti diletant, ki raz- polaga z aparatom večjeje formata ali pa s takim apa- ratom, ki dopušča izmenjavo navadnega objekтива z dru- gim z daljšim žariščem, ki je približno dvakrat daljše, kar bi odgovarjalo dvakratni dia- gonalni formati. Če je žarišče trikrat tako dolgo kakor dia- gonalna formata, lahko reče- fotomater, da se je strogo držal predpisov perspektive.

Slikanje na odprtem, govori- mo vedno o portretu, ne bo dalo zaželenega uspeha, ako delamo na največjem soncu. Oseba bo v takem primeru težko gledala, posebno če bo diletant tako nespreten, da jo bo obrnil naravnost proti son- cu. Bolje se bomo odrezali, ako bomo slikali osebo v sen- ci in še najbolj se nam bo slika posrečila, če je sonce pokrito s tistimi temnimi ob- lakli, ki delajo komaj vidne sence. Za osvetlitev premoč- nih senč se lahko poslužimo raznih reflektorjev, ki niso nič drugega kakor večji ko- belega papirja, navadna svet- la brisača, večja rjuha ali pa pobeljen zid.

Pri slikanju na prostem i- gra veliko vlogo ozadje. Če je to prečisto zarisan, se bo v njem slikala oseba skoraj iz- gubila ali pa se nam bo zdelo, da na ozadju priplepena. Pravo je, da mora biti ozadje nekoliko megleno, kar doseže- mo z veliko odprtino, kajti z majhnimi odprtinami bo jas- no zarisana ne samo oseba, ampak tudi ozadje, kar bi pa mi hoteli preprečiti. Kdor razpolaga z aparatom, ki je opremljen s teletemotom in je tako omogočena čista nastavi- tev same osebe, naj se poslu- ži najkrajše osvetlitve in te- odgovarjajoče odprtine.

Ozadje nam dela večkrat preglativo s tistimi v zrak štrlečimi ramnimi črtami, ki jih predstavljajo tenka debela

dreves in v posebni meri te- legrafični drogovi. Ako so po- stavljani taki drogovi v ravni- ni črti z osebo, se zdi, da raste- jo iz glave in najlepše iz- vršena slika je v takem pri- meru pokvarjena. Diletant i- ma lahko delo, da odpravi ta- ko motnjo s tem, da se po- stavi malo na desno ali na levo od osebe ali skupine. Tovrstno slikanje ne prene- se trdega kopiranja in zato mora diletant poskrbeti, da bodo negativni mehko razvi- ti, za kar mu služi dva in tudi trikratno razredčenje razvi- kalca. Ker je pozitivna slika skoraj vedno potrebna majh- ne retuse, naj diletant ne ra- bi položnega papirja, ki ne dopušča retuse, ampak pride v poštev samo polgledak ali se bolj hrupav papir.

Prihodnje bomo seznanili našega fotomaterja s slika- njem portreta z elektronič- no lučjo, ki dopušča razne skoraj vrtilomne efekte in vse to z navadnimi pripomočki.

Priporočamo diletantu, da se oprime te lepe panoge foto- grafskega udejstvovanja, ki mu bo prineslo posebno v- zimskem času nepopisno za- doščenje, ki bo stopnjevalo od posnetka do posnetka, kajti z dobro voljo se lahko premostijo vse ovire, ki se zdi- jo v začetku nepremostljive, ki pa od slike do slike vidno izginjajo.

R. P.

BREZ BESED

